

Net was ze er nog

Alex Lake bij Boekerij:

Zeven dagen
Slechte moeder
Laatste vlucht
Net was ze er nog

Alex Lake

NET WAS ZE ER NOG

Nu is ze weg.
En dat is jouw schuld.

Vertaald door Saskia Peeters

ISBN 978-90-492-0896-7

ISBN 978-94-023-2588-1 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Here One Minute*

Vertaling: Saskia Peeters

Productie Nederlandstalige editie: Vitataal

Opmaak binnenwerk: Indruk Grafisch Ontwerp

Omslagbeeld en -ontwerp: © Pinta Grafische Producties

© 2024 by Alex Lake

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Ace, en MGS: ga door met het goede werk.
Sapere Aude*

PROLOOG

Het ging gemakkelijker dan je zou verwachten. Niemand bleef staan kijken, niemand sloeg alarm, niemand zei iets tegen de mensen in uniform, om hun aandacht te vestigen op wat er recht onder hun neus gebeurde. Er waren veel mensen bij aanwezig, maar er waren geen getuigen. Het verliep vlekkeloos.

En nu is het dus begonnen.

Hervat, eigenlijk.

Ze dachten dat het allemaal voorbij was.

Ze dachten dat het achter hen lag. Voor altijd afgelopen. Opgelost. Definitief.

Ze dachten dat alles nu veilig was, dat de slechte dingen tot het verleden behoorden.

Dat hadden ze mis. Heel erg mis. De vijand was dan wel verslagen, de slag was gewonnen, maar de oorlog, de oorlog was nog lang niet afgelopen. De vrede – hun vrede – was een illusie. Een geruststellend verhaal dat ze zichzelf voorhielden, zodat ze 's nachts konden slapen.

En een noodzakelijk verhaal, want hoe konden ze verdergaan met hun leven als ze niet geloofden dat het voorbij was? Als ze wisten waar ze het eigenlijk tegen moesten opnemen, als ze begrepen voor welke bezetenheid, waanzin en meedogenloze vastberadenheid ze stonden, zouden ze onmogelijk rust kunnen vinden. Dan zouden ze elke nacht wakker liggen en zich afvragen wanneer de genadeklap zou komen.

Jij weet het wel. Jij weet exact wat hun te wachten staat. Jij weet dat het niet is afgelopen, jij weet wat nodig is om als overwinnaar uit de bus te komen, en jij weet dat ze daar niet tegenop kunnen. Het ontbreekt hun aan wat daarvoor nodig is.

Jij hebt het wel. Jij hebt wat ervoor nodig is en jij hebt – eindelijk – een plan. Een plan om hier voor eens en altijd een eind aan te maken. Een plan dat nu in werking is gezet.

En dat voelt goed. Het heeft te lang geduurd, het wachten heeft je geen goed-gedaan, het heeft je verteerd. Je bent blij dat het nu zover is.

Het zal verschrikkelijk voor hen zijn als ze ontdekken dat de vrede niet bestond. In zekere zin heb je met hen te doen. In zekere zin heb je medelijden met hen om wat ze zullen doormaken. Want het zal afschuwelijk zijn. Verpletterend. Huiveringwekkend. Ze zullen wegzinken in een put van zorgen en angst, worden getergd door pijn en wanhoop, ze zullen 's nachts wakker liggen, slaap en alles wat maar een beetje op voldoening lijkt, zal een vage herinnering zijn en een nog veel vager vooruitzicht.

Ze zullen zichzelf kwellen met vragen. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Waar is mijn dochter? Komt hier dan nooit een einde aan?

Het ergst zullen de zelfhaat en het schuldgevoel zijn: hoe hebben we dit nog een keer kunnen laten gebeuren?

Toch heb je niet écht medelijden met hen. Daar is geen ruimte voor. Dit is het beste. Dit is voor ieders bestwil. Het is noodzakelijk: het moet gebeuren. Anders zal er nooit een eind aan komen.

Uiteindelijk komt aan alles een eind.

DEEL EEN

Nog een afscheid

|

‘Heb je je boardingpass?’

Julia Millers dochter Anna rolde met haar ogen. Daar was ze inmiddels aan gewend; Julia werd er steeds vaker mee geconfronteerd wanneer ze, in haar ogen, best redelijke vragen stelde. *Heb je je huiswerk gemaakt?* Rollende ogen en een knikje. *Zou je wel zo’n kort rokje aandoen naar school?* Rollende ogen en een zucht. *Kun je misschien helpen de vaatwasser leeg te ruimen?* Rollende ogen en gekreun.

‘Nou, heb je hem?’

‘Ja, mam,’ zei Anna. ‘Op mijn telefoon.’

‘Ik heb hem liever op papier.’

Deze keer werden de rollende ogen vergezeld door een theatrale zucht. ‘Maak je niet druk. Hij zit in mijn wallet.’

‘Op je telefoon?’

‘Ja, op mijn telefoon.’ Haar toon was die van een geïrriteerde leraar die iets simpels moest uitleggen aan een nogal trage leerling.

‘Je batterij kan leeg gaan.’

Anna hield haar telefoon op. ‘Hij zit nog op zevenennegentig procent, mam. Ik denk niet dat hij ineens leeg is. En als dat om een of andere gekke reden wel gebeurt, kan ik hem opladen. Maak je niet zo veel zorgen, oké?’

Dat was precies het probleem. Ze kón niet stoppen met bezorgd zijn. Ze maakte zich constant zorgen: dat was de vloek van het ouderschap. Je kreeg een geweldig geschenk in de vorm van een kind, een mens die je negen maanden in je buik had gedragen en op de pijnlijkste, maar ook mooiste

manier op de aarde had gezet, een ervaring die je eindelijk deed begrijpen wat het was om echt van een ander te houden. Vanaf het moment dat je de baby zag, die onmiskenbare babygeur opsnoof, het zachte dreinen hoorde, met je wang langs de fluweelzachte huid streek, hield je van je kind. En dan begonnen, vrijwel direct, de zorgen.

En niet zomaar zorgen. Het was allesoverheersend. De komst van haar eerste – en tot nog toe enige – kind had haar hele kijk op de wereld veranderd. Dat gold niet alleen voor haar; de mannen en vrouwen die ze bij speelafspraken had ontmoet, voelden allemaal hetzelfde. Tot dat eerste kind was je, hoezeer je ook om de andere mensen in je leven gaf, vooral op jezelf gefocust. Beslissingen nemen was eenvoudig: wat wil ik? Wat maakt mij gelukkig? Natuurlijk speelden anderen wel een rol, maar alleen als factor waarmee je rekening moest houden; uiteindelijk draaide het om jou.

Tot je die hulpeloze baby in je armen had. Vanaf dat moment draaide het om háár. Als zij ongelukkig was, was jij ongelukkig, wat de oorzaak ook was. Ziekte, een slechte vriendschap, een onvoldoende voor een toets op school: het maakte geen verschil. Hoe luidde het gezegde ook alweer? Je was zo gelukkig als je ongelukkigste kind.

Ook al had ze er maar één, die woorden waren zó waar. En zelfs als je kind gelukkig was, waren er altijd de zorgen dat er iets mis zou gaan. Dat was iets nieuws voor Julia; ze was altijd vrij zorgeloos geweest, maakte zich zelden druk om wat er kon gebeuren. Het had geen zin om je altijd maar zorgen te maken. Er was nog niets gebeurd, en je kon het toch niet tegenhouden. Nadenken over alle dingen die konden gebeuren en wat je zou doen als het zover was, was zonde van je tijd. Je kon niet voor alles een plan hebben.

Het geheim, had haar vader eens gezegd, is niet dat je een plan hebt. Het is dat je de vaardigheden bezit. Zorg ervoor dat je de middelen en de bekwamheid hebt, dan zul je kunnen omgaan met alles wat er gebeurt. Hij had geknipoogd en door haar haren gewoeld. *En als dat niet werkt, kom je maar naar die ouwe*

vader van je, dan los ik het op.

Dat had ze ter harte genomen, en als haar zorgen de kop opstaken, had ze teruggedacht aan wat hij had gezegd. Het had meestal gewerkt. En toen was ze moeder geworden.

Toen ontdekte ze dat ze zich óveral zorgen om maakte. Een kuchje toen Anna nog een baby was? Vast niets om je druk om te maken, maar wat als het toch ernstig was?

Ze kon maar beter met haar naar de dokter gaan.

Een iets te hoge temperatuur van het badwater? Er was aan de buitenkant niets te zien – geen rode vlekken of brandblaren – maar hoe zat het met Anna's lichaamstemperatuur? Was die te hoog? Was dat slecht voor haar?

Ze kon maar beter een vriendin bellen. Voor de zekerheid.

Een elektronische boardingpass? Wat als de telefoon ermee ophield en ze hem nergens kon opladen? Of als er iets anders misging?

Tja, wat dan? Anna zou haar vlucht missen, haar moeder bellen en Julia zou haar moeten ophalen van het vliegveld.

Niet bepaald het einde van de wereld, maar als je je eenmaal zorgen maakte, was het lastig om ermee te stoppen.

‘Oké,’ zei Julia. ‘Ik zal het proberen. Maar moeders maken zich nu eenmaal zorgen.’

‘Ja, dat merk ik.’

‘Helemaal als ze hun lieve dochter op een vliegtuig zetten.’

‘Alleen maar naar Manchester.’

‘Je bent pas vijftien. Ik had het fijner gevonden als iemand van de luchtvaartmaatschappij je had begeleid.’

‘Mam. Ik kan zelf wel in het vliegtuig stappen. En luchthavens zijn de veiligste plekken van allemaal. Ga maar na. Overal is beveiliging.’

Julia stak haar handen uit, met de handpalmen omhoog, en haalde haar schouders op. ‘Ik weet het, maar ik kan er niets aan doen.’

‘Misschien moet je me dan niet laten vliegen. Ik had ook de trein kunnen nemen.’

‘Ik weet niet of dat veiliger is dan vliegen,’ zei Julia.

‘Het is wel groener.’

‘Laten we daar niet weer over beginnen,’ zei Julia. In de aanloop naar haar vlucht had Anna uiteengezet waarom de trein de beste keuze was, de enige verantwoorde keuze zelfs, gezien de klimaatcrisis en de CO₂-uitstoot van vliegreizen vergeleken met die van treinreizen.

Julia had geen idee of haar dochter gelijk had, maar ze wist wel dat vliegen gemakkelijker en goedkoper was. Ze zouden het weekend in Londen zijn en op de terugweg naar Oxford langs Heathrow komen, en de vliegtickets waren, bizar genoeg, slechts half zo duur als treinkaartjes voor hetzelfde traject.

‘Ik kan net zo goed een ijsbeer afschieten. Vliegen komt op hetzelfde neer.’

‘Niet helemaal,’ zei Julia. ‘Ik snap je punt, maar strikt genomen is het feit dat je een korte vlucht met het vliegtuig maakt – naar Manchester, in dit geval – in plaats van dat je de trein neemt, niet exact hetzelfde als op een ijsbeer aflopen en die in koelen bloede doodschieten.’

‘Dat zeg ik ook niet. Ik zei dat ik net zo goed een ijsbeer kan afschieten.’

‘Maar dat was wel het punt dat je wilde maken, toch?’

‘Je bent ook écht een advocaat,’ zei Anna, met het soort walging dat je zou gebruiken als je iemand omschrijft als een nazi, of als een of ander moordlustig type. ‘De meeste normale mensen zégggen gewoon dingen.’ Julia nam aan dat advocaten in haar dochters ogen niet ‘normaal’ waren. ‘Jij moet altijd precís zeggen wat je bedoelt.’

Julia wilde haar erop wijzen dat dat over het algemeen als een goede eigenschap werd gezien, maar ze hield zich in. Ze wilde niet dat dit zou uitmonden in een openbare schreeuwpartij, wat zomaar zou kunnen gebeuren.

‘Ik weet het,’ zei ze. ‘Ik ben vervelend.’ Ze stond op. ‘Krijg ik toch een afscheidsknuffel?’

Anna rolde weer met haar ogen. Als je je oogrobspieren kon overbelasten, dacht Julia, was er een grote kans dat Anna daar binnenkort last van zou krijgen.

Anna stond op en stak haar armen uit. Julia omhelsde haar en was blij – nee, dolgelukkig – dat haar dochter haar stevig vastpakte.

‘Ik hou van je, mam,’ zei ze, zonder nog een spoor van irritatie in haar stem. Die had plaatsgemaakt voor een milde zachtheid. Zo had ze ook geklonken toen ze nog een klein meisje was.

‘Ik hou ook van jou,’ antwoordde Julia.

Anna liet haar los en pakte haar tas – een knalroze rugzak die ze zelf had geveerd – en liep naar de rij voor de beveiliging. Toen ze die bereikte, draaide ze zich om, ving Julia’s blik op en zwaaide naar haar moeder.

II

Het was altijd lastig om Anna op weg te zien gaan naar haar vader. Julia nam elke dag op een of andere manier afscheid van haar: als ze naar school ging, of naar een vriendin liep, of de bus van Jericho, de wijk in Oxford waar ze woonden, naar het centrum nam, maar dan voelde het normaal, als onderdeel van de routine. Onderdeel van hun leven.

Afscheid nemen omdat ze naar haar vader ging was anders. Julia voelde zich ontwricht, uit hun patroon geduwd. Het was alsof Anna naar een andere wereld ging, een parallel leven dat ze, als alles niet zo ontzettend verkeerd was gelopen, allebei hadden kunnen leiden.

Het werd verergerd door het feit dat Brian, haar vader, nog in het huis woonde dat hij met Julia had gedeeld, het huis dat Julia voorgoed had verlaten toen Anna vijf was. Het was misschien anders geweest als Brian naar een

andere plaats was verhuisd, naar Cornwall of Newcastle of Edinburgh. Dan was het voor Julia geweest alsof Anna gewoon naar haar vader ging.

Nu ging Anna, voor haar gevoel, naar haar eigenlijke thuis, en dat riep veel herinneringen op die Julia liever wilde laten rusten. Het waren er genoeg – de relatief normale die samenhangen met een akelige scheiding, en al die andere, die allesbehalve normaal waren, en die de therapeut bijna net zo van streek hadden gemaakt als Julia. Het had veel tijd gekost, maar uiteindelijk had ze de dingen die waren gebeurd redelijk kunnen verwerken, maar dat wilde niet zeggen dat ze niet waren gebeurd.

Het wilde zeggen dat ze een manier had gevonden om met de littekens die de gebeurtenissen hadden achtergelaten om te gaan, dus eraan herinnerd worden voelde ongemakkelijk.

Ze keek Anna na tot ze haar niet meer kon zien, en verliet toen de vertrekhal. De *drop-off zone* was een chaos, met auto's die op veel te krappe plekken stonden, mensen die haastig hun tassen en koffers pakten terwijl andere automobilisten stonden te toeteren. Wat dachten ze daarmee te bereiken? Dat andere mensen in de gaten kregen dat ze daar stonden? Dat ze opschoten? Het had geen zin. Iedereen was zich er al heel erg van bewust dat ze daar zo snel mogelijk weg moesten, zelfs mensen voor wie dat een uitdaging was.

Zoals de oudere vrouw die vanuit een taxi in haar rolstoel werd geholpen. Ze had overduidelijk hulp nodig en het proces verliep traag. Achter haar drukte de chauffeur van een donkerblauwe Range Rover op de claxon. Hij gaf er twee, drie klappen op, elke keer langer dan de vorige. Julia stond op het punt er iets van te zeggen toen de taxichauffeur erin slaagde de vrouw in de rolstoel en op de stoep te krijgen. Hij stapte weer in zijn taxi en reed weg.

De vrouw ging niet op weg naar de vertrekhal. In plaats daarvan draaide ze de rolstoel naar de Range Rover toe, en toen die het vak naast haar in draaide, stak ze een benige middelvinger op in een illustere en zeer grove groet.

Julia lachte en liep naar de parkeergarage, nog altijd vrolijk om de oude vrouw die de bestuurder van de Range Rover haar mening gaf. Er was niet veel wat hij kon doen; hij kon niet uitstappen en een oude vrouw in een rolstoel de huid vol schelden. Goed van haar. De wereld had meer van zulke mensen nodig.

Julia stak haar parkeerkaartje in de automaat en wist niet wat ze zag. Haar goede humeur was in één klap verdwenen. Ze moest bijna dertien pond betalen voor de vijftig minuten dat ze hier had gestaan. Belachelijk. Ze kon het betalen – het was niet dat ze moest kiezen tussen parkeren en eten, al stonden sommige mensen tegenwoordig wel voor die keuze – maar waarom was het zoveel? Waarom niet gewoon een pond? Of zelfs gratis? Mensen moesten soms gewoon even de auto parkeren, misschien om koffie te drinken met een geliefde voordat die een paar weken – of een paar jaar – wegging en het voelde niet goed dat daar een slaatje uit werd geslagen voor een beetje extra winst. Het was barbaars, maar helaas een teken des tijds.

Natuurlijk verzetten mensen zich ertegen. Ze vonden manieren om niet te hoeven parkeren; ze besloten om niet fatsoenlijk afscheid te nemen en hun passagiers af te zetten op een krappe, ontoereikende en veel te drukke drop-off zone, intussen toeterend naar oude vrouwtjes in rolstoelen, en creëerden zo een stressvolle en ongewenste situatie. Iedereen vertrok met een rotgevoel, maar wat maakte het nog uit als mensen toch al vertrokken met een nare smaak in hun mond omdat een liefdevol afscheid hun volkomen onnodig was afgenomen? Wat maakte het uit dat een teder familiemoment werd opgejaagd en verpest? Die dingen stonden niet op de agenda van de parkeerdienst.

Ergens zat iemand enorm trots te wezen op de jaarlijkse toename van parkeerinkomsten op Heathrow. In de tussentijd waren miljoenen mensen net een beetje minder gelukkig en voldaan.

Julia ademde diep in. Het had geen zin om zich druk te maken. Ge-

woon betalen en er niet meer aan denken. Alleen was dat precies waarop ze rekenden. Het hele idee was dat je je een bedrag liet ontfutselen en dan weer verderging. Het was maar iets kleins, maar kleine dingen vormden een optelsom die maakte dat je steeds meer gedesillusioneerd raakte over de wereld waarin je leefde.

Het positieve was dat ze vanavond een date had, hield ze zichzelf voor. Als Anna het weekend weg was, zat ze te vaak alleen. Geen werk, vrienden werden in beslag genomen door hun eigen gezinnen, en de doelloze uren strekten zich voor haar uit. Toen Anna jonger was, zou ze bijna alles hebben gegeven voor een weekend alleen, maar nu... Nu had ze niets te doen. Naar een museum gaan, of sporten of dat ene boek lezen klonk allemaal geweldig. Alleen vulde dat niet de stilte van een leeg huis.

Vanavond zou het anders zijn. Ze had een date. Met Zach. Een paar jaar jonger dan zij, professor – al had hij tijdens hun eerste date in de Covered Market uitgelegd dat hij eigenlijk juniorprofessor of docent of tutor of zoiets was. Ze had het niet helemaal begrepen, en dus had ze besloten om hem te zien als professor, aan de universiteit.

De universiteit van Oxford, dus dat hield in dat hij intelligent was, in elk geval op papier. Hij was waarschijnlijk zo iemand die klem kwam te zitten in een draaideur, maar wat maakte het uit. Daarbij was zijn vakgebied Frans, dus wat wilde dat zeggen? Dat hij romantisch was? Kon koken? Van poëzie hield? Het wilde in ieder geval niet zeggen dat hij vrijpostig was. Ze waren vier keer uit geweest en de laatste twee keer waren ze bij haar thuis geëindigd, terwijl Anna veilig bij haar vader was. Ze hadden naast elkaar op de bank gezeten, in een ‘gepassioneerde omhelzing’, zoals Julia’s moeder het had genoemd toen Julia zo oud was als Anna en interesse begon te krijgen in jongens.

Julia was die eerste keer van plan geweest om redelijk ver te gaan voordat ze er zedig een eind aan zou maken.

Ze hadden een hele poos gezoend, tot Zach zijn handen langs haar lichaam omlaag had bewogen en ze op haar heupen had laten rusten. Hij had haar voorzichtig naar zich toe getrokken, maar zij had weerstand geboden.

‘Nu nog niet,’ had ze gezegd.

De tweede keer had ze hem meer aanmoediging gegeven. Heup-tegen-heupcontact. Een suggestieve kreun, haar hoofd in haar nek, ontblote hals. Ze had gevoeld dat hij reageerde, gevoeld hoe de spanning tussen hen zich opbouwde.

Toen had hij op zijn horloge gekeken.

‘Het wordt al laat.’

‘Dat valt wel mee.’ Ze had een wenkbrauw opgetrokken. ‘Het is pas half tien.’

‘Ik moet vroeg op.’

‘Op zondag?’

‘Voor de trein. Ik ga naar Frankrijk.’

‘Met de Eurostar?’

‘Nee. De veerboot. Naar Caen. Nou ja, eigenlijk Ouistreham.’

Ze had een steek van ergernis gevoeld. ‘Wat is het nou? Dat moet je toch weten?’

‘Het is min of meer hetzelfde. Ouistreham is de haven vlak bij Caen, maar het is maar heel klein, dus iedereen zegt dat-ie naar Caen gaat.’

‘O,’ had ze gezegd. ‘Juist. Wanneer ben je terug?’

‘Over een week.’

‘Ga je iets leuks doen?’

‘Ik heb afgesproken met een vriend, en dan gaan we naar Étretat. Dat is de geboorteplaats van Guy de Maupassant.’ Hij had even gepauzeerd. ‘Dat is mijn held.’

‘Wil je iets afspreken als je terug bent?’

‘Zaterdag?’

‘Ja,’ zei ze.

‘Zullen we de Gardeners Arms doen? Om zeven uur?’

Ze had geknikt en hem gekust, had haar lippen op de zijne laten rusten en haar hand langs zijn dijbeen omhoog bewogen. Het had een beetje raar gevoeld, alsof ze weer een tiener was.

‘Weet je zeker dat je niet iets langer wilt blijven?’

Hij had gearzeld en zich toen half naar haar toe gedraaid. Heel even had ze gedacht dat hij zou blijven, maar toen had hij zijn hoofd geschud.

‘Sorry. Ik moet echt vroeg op.’

Een paar minuten later zag ze hem de straat uit lopen, in en uit de schijnsels van lantaarnlicht. Dat was dus haar zaterdagavond geweest. Ze had de deur gesloten en was op de bank gaan zitten, met de afstandsbediening in haar hand. Haar verwachtingsvolle gevoel had plaatsgemaakt voor teleurstelling.

Ze had niet exact kunnen benoemen wat ze had verwacht, maar het was in ieder geval meer dan dít. Meer dan alleen op de bank zitten, lichtelijk aangeschoten, met niets anders dan een uur tv-kijken en een lange, lege zondag voor zich. Ze had zichzelf zowat op hem geworpen en het had gevoeld alsof het – iets – elk moment kon gebeuren.

Maar hij was gestopt. In zekere zin was ze onder de indruk. Het vergde veel zelfbeheersing om dat te doen. Geen wonder dat hij professor aan de universiteit van Oxford was; hij had duidelijk de discipline en focus die daarvoor nodig waren.

Het riep wel de vraag op wat hij eigenlijk op haar bank dééd. Was hij gelovig? Geloofde hij niet in seks voor het huwelijk? Als dat zo was, had hij haar dat wel mogen vertellen. Dan had ze het kunnen respecteren. Het was zijn keuze. Of misschien ontbrak het hem aan zelfvertrouwen, moest ze nog een stuk openhartiger zijn.

Of misschien – en deze gedachte stond haar tegen – lag het aan haar.

Misschien was ze voor hem niet zo aantrekkelijk. Voor niemand. Niet meer.

Nee. Ze duwde die gedachte weg. Hij moest vroeg opstaan, en hij was zo iemand die op tijd naar bed ging als dat nodig was. Verstandig. Een wijs man. En vanavond zou ze er zeker achter komen of hij interesse in haar had.

Ze had namelijk besloten dat ze het hem zou vragen, vanavond. Ze zou hem ronduit vragen of het zin had om elkaar nog te blijven zien, of dat ze hun tijd verdeden. Ze wist dat ze door een dergelijke vraag als behoeftig zou overkomen, dus ze zou hem eerst vertellen dat ze hem leuk vond en dat ze het hoe dan ook prima vond, en dat ze zo snel of zo langzaam konden gaan als nodig was, maar ze vond het niet meer dan eerlijk om te vragen of deze dates ergens toe zouden leiden.

Ze ving een glimp van zichzelf op in de autoruit. Het was een lang weekend en haar gezicht oogde vermoeid, haar ogen waren pafferig. Anna en zij hadden bij haar oudste vriendin, Gill, gelogeerd en de boel was uit de hand gelopen. Gill had twee jonge dochters en Anna had op hen gepast terwijl Gill en zij elkaar bijpraatten over hun levens, een gesprek dat rond twee uur 's nachts was geëindigd, met aardig wat lege wijnflessen op de salontafel en een hartgrondige verklaring van hun eeuwige liefde voor elkaar.

Had Zach maar zo veel passie.

Maar goed, ze moest naar huis, even slapen, en zich voorbereiden op haar date.

Solovlucht

Anna ging op haar plaats zitten. Ze keek door het dikke, ovale glas van het vliegtuigraam naar buiten en zag de bagagemensen de koffers op de lopende band gooien. Ze was blij dat ze alleen handbagage had; meer had ze niet nodig voor het weekend. Ze had trek; ze was van plan geweest om iets te eten te halen, maar het had eindeloos lang geduurd voor ze door de beveiliging was en had zich toen moeten haasten om aan boord te gaan. Het was altijd lastig om afscheid te nemen van haar moeder, maar ze genoot van het gevoel van vrijheid en onafhankelijkheid. Het was voor haar moeder ook goed om haar eigen ding te kunnen doen. Ze ging uit eten met Zach; Anna had haar met Gill over hem horen praten. Gill had gevraagd hoe het ging en haar moeder had geantwoord met een halfhartig 'Wel goed, geloof ik'.

'Is er iets mis?' had Gill gevraagd. 'Dat klinkt niet bepaald positief. Ik dacht dat het goed ging tussen jullie?'

'Jawel. Ik bedoel, hij is geweldig,' had haar moeder gezegd. 'Charmant, grappig, slim. En knap.'

'Weet ik. Je hebt me een foto gestuurd. Hij is echt leuk.'

'En we hebben een klik. We zijn ontspannen in elkaars aanwezigheid. We hebben lol, een beetje.'

Gill had een wenkbrauw opgetrokken. 'Wat is dan het probleem? Tegenwoordig heb je al mazzel als je iemand tegenkomt die schone kleren draagt en niet dronken op een date verschijnt.'

'Het is wat er daarna gebeurt.'

'O?'

'Of wat er niet gebeurt. We...' Haar moeder had gepauzeerd, blijkbaar geneerde ze zich. 'We zoenen alleen. Eindeloos. Ik probeer hem hints te geven dat we wel iets verder kunnen gaan...'

‘Zoals: ga door naar het tweede honk,’ had Gill met een Amerikaans accent gezegd.

‘Precies. Of het derde of vierde.’

‘Volgens mij zijn er maar drie honken,’ zei Gill. ‘Het vierde is het thuis-honk. Of de thuisplaat?’

‘O,’ had haar moeder gezegd. ‘Wat gebeurt dan waar?’

‘Volgens mij is het eerste honk zoenen. Het tweede zal dan een beetje voelen zijn. Het derde de hele mikmak. Of pijpen? Ik weet het eigenlijk niet.’

‘Nou ja, hoe dan ook, wij verspillen onze tijd op het eerste honk.’

‘Heb je iets tegen hem gezegd?’

‘Dat ga ik doen. Morgen, als hij terug is uit Frankrijk. Argh, ik voel me zo stom. Als een tiener.’

Anna was gestopt met luisteren. Ze moest er niet aan denken dat haar moeder met Zach zoende, laat staan dat ze seks met hem had. Ze kon zich niet voorstellen dat haar moeder zoiets deed; nou ja, toch wel, maar ze wilde het niet.

Al helemaal niet met Zach. Ze had hem een keer ontmoet en was niet onder de indruk geweest. Hij had niet geweten wat hij tegen haar moest zeggen. Uiteindelijk hadden ze het erover gehad of ze ooit in Frankrijk was geweest. Toen ze zei van niet, was hij maar doorgegaan over wat een fantastisch land het was en dat ze er echt eens naartoe moest.

Niet dat ze daar nu nog zin in had. En met Zach praten hoefde voor haar ook niet meer. En nu wilde haar moeder hem smeken om seks. Vooruit, niet direct smeken, maar het kwam in de buurt. Hopelijk schrikte ze hem af en kwam er daarmee een eind aan hun relatie.

De stoel naast haar was nog leeg, maar het vliegtuig stroomde vol. Er hadden veel mensen bij de gate rondgehangen, steeds verder naar voren schuifelend om zo snel mogelijk aan boord te kunnen gaan en een plekje in de bagagerekken op te eisen. Misschien had ze geluk en kwam er niemand

naast haar zitten. Ze keek naar de mensen die door het gangpad schuifelden en keurde hen als mogelijke burens. Een vrouw met een baby, geen probleem. De baby zou misschien gaan huilen, maar Anna kon ermee spelen. De tijd doden. Erachter liep een meisje van een paar jaar ouder dan zij, met een koptelefoon op. Daar zou ze geen last van hebben. Een beleefd knikje en verder zou ze Anna met rust laten. Daarachter volgde een man in een pak, halverwege de veertig, kalend, een buikje. Die zou vast zijn laptop pakken, of een boek lezen.

Dan had ze liever een van de andere twee.

De moeder en baby gingen een paar rijen voor haar zitten. Het meisje liep haar voorbij.

De man keek op zijn boardingpass, controleerde de stoelnummers en ving toen haar blik.

‘Gevonden,’ zei hij, en hij wees op de stoel naast haar.

Anna knikte kort en keek toen op haar telefoon. Ze wilde niet de indruk wekken dat ze in was voor een praatje.

De man schoof zijn tas over de vloer. Hij stootte tegen Anna’s kuit en ze verplaatste haar voeten.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Het is nogal krap.’

Hij ging zitten en schoof met zijn rug heen en weer tegen de leuning om een comfortabele houding te vinden, een beweging waardoor zijn schouder die van haar raakte. Lag het aan haar, of liet hij hem daar langer rusten dan nodig was? Niet dat hij haar überhaupt had hoeven aanraken.

Hij reikte tussen zijn benen om iets uit zijn tas te pakken, en zijn dijbeen drukte tegen het hare. Het voelde weezinwekkend warm en ze trok haar been weg. Ze leunde tegen de zijwand, zo ver mogelijk bij hem vandaan.

Hij haalde een boek tevoorschijn; een blik op het omslag maakte duidelijk dat het een of andere militaire thriller was, wat haar niet verbaasde. Hij sloeg het open en begon te lezen.